

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 2, botiga
MARTEL-SOMA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

A ENTRADA D' ESTIU.

NCARA que la Espanya porta poca roba, ja que entre tota aquesta caterva de governs que s' cuidan d' ella tot just l' hi han deixat la camisa, la pobra tè calor, una calor del dimoni.

La seva habitació, empestada encara pè'ls miasmas canovistas, està sense ventilar; l' encarregat de la llàmpiesa no vol obrir los balcons, à pesar de las repetidas instances de la mestressa, y l' ayre conservador que allí s' respira s' fa de dia en dia més insoportable.

Donguem una lleugera mirada á aquesta madriguera, y vejem si es possible que la infelis Espanya pugui estar en tant lamentable situació.

Comensèm per considerar que l' quarto està ple d' unes bestiolas qu' ella n' diu *fusionistas*, y que ni de nit ni de dia la deixan un moment quieta.

Mirim à un recò y veurém una lley d' imprenta que despedeix un olor qu' empesta.

Mirim à una altra part y trobarem un sufragi resstringit que no s' hi pot tenir cara.

Girémnos à un costat; miseria y contribucions.

Girémnos à un altre; libre-cambi y desorganisació administrativa.

Guaytém al sostre; goteras.

Guaytém aquí y allà y à tot arréu; esquerdas, transversals y pals en gran.

«No es veritat que això no pot anar?

La Espanya ho comprén aixís; n' està fins als ulls y vol sortir d' aquest estat d' una manera ó d' una altra.

Un demati, després d' haver esmorsat ab una raccio de periòdics que parlant d' uns cinquanta mil duros, d' un gos molt espavilat y d' altres coses aixis, s' embolica ab un drap vermell y groch que sembla una bandera y, trás, trás, s' encamina al carré.

Seguimla. Camina que caminarás, com les fantasma dels quèntos, arriba al devant d' una casa de apariència molt confortable.

Truca, diu quatre paraules al porter, puja alguns esglaons, y per fi s' troba vis à vis ab un personatje ja entrat en anys, cira afable y que lluheix l' uniforme militar.

—Es vosté l' senyor Serrano?

—Servidor de vosté, senyora Espanya.

—Gracias: ¿com m' ha conegit?

—Vaya! ¿Qué s' pensa que encara que no tingui relacions ab vosté desde fa temps, he deixat may d' enterarme del seu estat y de totes las viscissituds de la seva existència?

—Me n' alegra: això m' estolviará al treball de pintarli la mèva situació.

—Sens dupte. Y i qué se l' hi ofereix?

—Ja veurà: vosté ja sab de quin modo m' trobava quan lo senyor Cánovas se cuidava del meu pis...

—Si seviora.

—Pues ha de sapiguer y entendre que, à pesar del cambi de majordom, à pesar de que l' senyor Sagasta va comprometre s' a desinfectarme l' habitació, à orejarho tot, à espolear los trastots y à desembrassarme d' una pila de coses inútils; estich del mateix modo, que avants i qué dich del mateix modo? pitjor, deu vegadas pitjor...

—Vol dir?

—Tal com l' hi contó. Tots los trastots que tenia, tinch; tancada vivia, tancada visch; miasmas respirava, miasmas respiro: y à tot això ajuntih una infinitat de coses que l' senyor Sagasta ha tingut la amabilitat d' encarranquinarme, com si encara no n' tingüés prou.

—Si, ja veig que te rahò; pero, bè i qué voldria vosté?

—¿Qué voldria? Que això s' acabés: estich tipa d' aquest home, necessito un altre majordom, necessito ayre, espay, llàmpiesa; vull fer un dissapte general del meu pis... y havia pensat en vosté.

—En mi?

—Si sevior; i qué m' hi diu?

—Psé! No dich que no, ni dich que si. Lo càrrec es mol compromès y, aixis, de cop, no puch decirdime.

—Senyor Serrano! Mirí que jo m' ofego de calor; mirí que ara vè l' estiu y com no tinch ganas de morirme, vull algú que m' refresqui; necessito un vano, un bon vano; y vosté, si vol, me sembla que l' sab manejar.

—No sé qué l' hi digui ara; demà potser...

—No estich per més dilacions, ja he acabat la paciencia: à pesar de que jo tinch altres miras, per ara ab vosté m' acontentava; pero aviat, aviat...

—Veurem...

—Vegi lo que vulgui; me n' vaig. Ja l' hi he dit lo que fa al cas: si no m' vol entendre, si no s' decideix à orejarme l' meu pis, hauré de fèun altre pensament.

—Quin?

—Lo de comprarme ventall y espolsadors, y ferme l' dissapte jo mateixa.

—¿Cóm?

—Abur! Ja ho veurà quan sigui l' hora. ¡A saber à Salamanca!

FANTASTICH.

DEL NATURAL.

L o que vaig à contarlos no s' creguin que siga una invenció. Persona que coneix als interessats, que hi es amiga y si massa m' apuran los diré que correglionaria y tot, m' ho v' vendre com à cosa certa, davant de testimonis, que si convingués podrian respondre n'.

***

Donchs es lo cas que uns sabis alemanys, d' aquells que sempre barrinan, després de moltes vigilias y de no pocas probatutras, van empescarse un líquit que eran tals los seus components, que per forsa havia de matar à tots los insectes que s' xuclau la vida de las plantas, o com si diguessim als *fusionistes* del regne vegetal.

La qüestió era probarlo, y sobre tot ensejarlo ab la filoxera.

Pero desgraciadament pera ells, à Alemania de filoxera no n' hi havia.

Bè es veritat que las vinyas franceses n' estan plenas; pero pòsinse la mà al pit i qué per ventura si vostés fossen alemanys anirian à matar la filoxera dels francesos? Primer s' entendrà els gats y las ratas. ¡No faltarà mès!

Vels' hi aquí, donchs, que aquells sabis à copia de llegir periòdics y revistas, ván trobar qu' en un altre país que no era Fransa hi havia filoxera també.

Per una revista agricola ván enterarse de que la filoxera feya grans estragos en l' Ampurdá.

* * *
Y miraren lo diccionari geogràfic y veieren que l' Ampurdá pertenexia à Espanya, província de Girona, y que à Girona hi havia *prefectura* (govern civil).

Ja no s' hi van pensar mès. Agafan un barralonet, l' omplen de líquit insecticida, escriuen una atenta carta al governador de Girona, y la carta y l' barralonet, ports pagats, ván sortir cap à l' immortal ciutat.

Era llavors governador de aquella província l' celebre Sr. Moradillo, que al rebre la carta dels sabis alemanys, y ocupat com estava en fer las eleccions à la mida del seu gust, ni mènos v' llegirà, tirantla dintre de la panera ab los papers destinats à provehir certas dependencias molt *secretas* d' aquelles oficines.

Al mateix temps los empleats del carri, tractantse del governador, està clar: agafaren lo barralonet y l' hi dugueren, guiantse per la direcció.

Lo rebé l' majordom de la casa y l' instalà dintre del rebost de l' Sr. Moradillo, creyentse qu' era ví, misella, ó garnatxa, enviat pel masover de una hisenda que allà à l' Ampurdá poseheix lo qui era llavors governador de aquella província.

Y vels' hi aquí com aquell líquit de matar la filoxera v' anar à parar al rebost del governador civil de Girona.

* * *
Y are figürinse trobarse dintre del cos de un dels criats de l' Sr. Moradillo.

Aquest era l' encarregat de servir y à tot hora entra y sortia del rebost. Era un bon xich llaminer, v' veure la novedat del barralonet y mès de cent vegades v' venirli la tentació de fiblarlo.

¡Feyà un goig!... ¡Ah! Qui es capás de resistir una tentació semblant?

Per útim no pogué mès y sucumbí. Ab un punxó y un vés à la mà entra secretament al rebost, fibla l' barralonet, y un fil lluent com l' or cau dintre del vés. Deixa l' punxó à la fibla, s' acosta l' vés als llabis y bêu!..

¡Quin gust mès asquerós! Comensa à fer muecas, à vomitar... à trobarse malament... Lo pobre home aquell dia tingué de pendre camamilla.

LA CAMPANA DE GRACIA.

Pero torná á taxonar la fíbla ab paper d' estrassa... i muixoni! De dir á no dir una paraula l' hi anava l' empleo.

Las eleccions s' acostavan y en Moradillo no s' entenia de feyna.

Era un dia en que havia convocat á tots los *caciques* de la província. Tots ván acudirhi. Pero com las qüestions electorals se tractan millor al menjador que al despaig, en Moradillo vá fer la francesilla de convadirlo á dinar ab ell.

Lo majordom ho tenia preparat tot. La taula de menjar estava parada al pél: la taula de servir plena de vins y de plats.

Entre ls vins hi havia unes quantas ampollas que per ordre del majordom varen anar á omplirse al famós barrolenot.

Lo criat llaminer vá omplirlas... y vá callar. L' hi anava l' empleo.

Lo dinar anava endavant, lo criat servia, y la mà l' hi tremolava, y l' cap l' hi bullia... tenia febre... la pell se l' hi tornava de gallina.

—¿Qué fas? se preguntava entre si mateix. ¿Ho dius ó no ho dius?... Si ho dius... jay la mare, t' quedas al carrer!.. ¡Pero y si no ho dius!..

Arribá l' moment critich, y cego per l' instant de conservació, comensà á omplir totas las copas ab lo ví procedent del barralonet.

Després, com lo criminal que fuig del siti ahont ha comés lo crim, se n'anà del menjador, quedantse á la porta mitj amagat entre l' portier, pera veure lo que succeheria.

¡Lo cor l' hi feya un trip-trap!..

Aviat ho veié.

Havia arribat l' hora dels brindis, y en Moradillo s'í primer d' alsarse. Tots los caciques feren lo mateix.

En Moradillo pronunciá un discurs que se n' anava dret al bulto. «S' han de guanyar las eleccions á tota costa: per aixó m' hi pres la llibertat de reunirlos. Vostés son persones influents, y de vostés ho espero tot, á fi de consolidar la llibertat y las institucions.

—»Senyors, afegí alsant la copa, y tots los caciques l' imitaren. Brindo pél rey y per en Sagasta.»

Y se acostá la copa als llabis y tots van seguirlo. Los mès goluts se la van beure de un trago.

Y l' pobre criat llaminer, ab una mica mès cau en basca.

No havia passat un minut, y comensa tothom l' a fer ganyotas. De las ganyotas venen los escarafalls; dels escarafalls, los ascos; dels ascos, los vomits. En Moradillo s'í primer. Al veure que l' amo vomitava, ja ningú vá guardar continencia.

—¿Qué dimontri 'ns han donat aquí?

Y alguns oloravan la copa, altres aplicaven lo nás á las botellas; ab las extremítuts dels uns queyan las cadiras per terra; ab los esforços que l' altres feyan se trencavan los plats y las copas... en un moment lo menjador de n' Moradillo vá convertirse en un verda-der mercat de Calaf... escena que vostés haurán de imaginarla, que lo qu' es jo no m' veig ab forças pera descriurela.

Per fortuna las copas eran xicas, y ab lo café y l' té ls ventrells van posar-se á tò.

Altrament aquell dia s' reventa la *filoxera política* de la província de Girona.

Un detall.

Quan en Moradillo vá alsarse de la taula, treya foch pels caixals y encarantse ab lo majordom, deya:

—Pero quina porqueria es aquella que 'ns héu servit?

—Senyor gobernador! qué vol que l' hi diga pobre de mi! Es un vi que vá enviarnos l' altre dia l' seu masover.

—Malehit siga l' home! Lo dia que s' acosta per aquí, l' escanyo!

—Ay Senyor, si arriban á saberlo 'ls sabis de Alemania, se reventarán de riure!

—Qué hi farém! ¡Cosas de l' Espanya fusionista!

P. K.

On que la calor se 'ns ne vè á sobre
'ls pares de la patria celebran sessions
doblcs: una al demati y una á la tarde.
Vostés dirán: —Vaya un modo de
treballar, pobrets!
—Donchs cóm compeudrán que
aquesta es la manera de no fer res?

**

Al demati 'ls diputats no ván á la sessió perque 's comensa massa d' hora y ells se llevan tart.

Y á la tarda no hi van perque ab la feyna que han adelantat al demati, no quedan asuntos que tratar.

—Oh! si tothom fcs tant actiu com los nostres diputats, l' que 'n fora de rica l' Espanya!

Los ministerials demanan que deixem tranquil á n' en Sagasta, á fi de que puga desarollar la sèva política.

Es á dir no l' hi donguem disgustos, ó si no 'n valdría ménos la política de la sèva *patria*.

La patria ben entesa ja sab quina es en Sagasta.

Telégrama de 'n Sagasta á n' en Rius:

—Lo que 'us vaig prometre es precisament lo que compleixo. Lo vot particular de 'n Torres y las mèvias declaracions del Senat venen á ser una mateixa cosa. Ja sab Catalunya que pot disposar de mi.

Ab aquest telégrama l' Ajuntament vá quedarse tranquil com si tal cosa.

Are entenç perque 's diu Rius l' Arcalde de Barcelona.

Perque de la mort de l' industria, y de la serietat del Ajuntament que presideix, se 'n *riu*.

Un concell al Sr. Rius:

En lloc de cridar als industrials pera convence 'ls de la necessitat de pagar la contribució; en lloc de perdre temps y saliva; en lloc de rebre desaires; 'no seria millor que fés un' altra cosa?

—¿Qué?

—Anar á veure á n' en Camacho y convence 'l de que de una taronja escorreguda, no 'n pot sortir una gota de such.

Paco, l' célebre gos qu' està eritant l' atenció dels madrilenyos, acaba de rebre un honor que jo no crech que l' haja rebut may cap mès individuo de la rassa canina.

Lo marqués de Bogaraya vá trobarlo pél carrer, vá cridar-lo, y vá conduirlo á Palacio.

Lo rey y las infantas ván dispensarli l' honor de passarli la mà per l' esquena.

—Y deya en Romero Robledo:

—Jo també 'm dich Paco... ¡Quina llástima que no siga gós!

Un periódich diu que l' gos Paco es lo polítich mès fiel dels que s' han acostat may al trono.

—No es d' aquells que avuy remenan la qua y demá lladran, com molts gossos de frach y corbata blanca.

Los conservadors diuhen que 'ls fusionistas no havian de propassar fins al punt de portar gossos á Palacio.

Verdaderament, Paco podia tornar-se rabiós... y calculin vostés mateixos las conseqüencies.

Pero 'ls fusionistas responen que l' marqués de Bogaraya es conservador.

De manera que avuy se queixan per sistema. Los conservadors si pujan al poder, son capassos de donarli al gos Paco l' collar de Carles III.

A Besalú uns recaudadors de contribucions y uns comissionats d' apremis anavan á exercir lo seu ministeri contra 'ls que no han pagat la contribució.

—¡vegin si tenen mal gèni 'ls contribuyents de Besalú! En lloc de rebre 'ls y convidarlos á beure varen fers' hi á cops de pedra.

—Diu que tenim mal geni, senyor redactor de la *Campana*? me deya un d' aquell poble. Retiri desseguida aquesta expressió.

—¡Home que vol que l' hi diga!... ¡Això d' apadregar als empleats del Sr. Camacho!...

—No hi ha hagut semblant apadregament.

—Bé ho diuhen tots los diaris.

—¡Qué vol ferhi, si ni 'ls diaris ni 'ls recaudadors nos han entés!... ¡No venian aquests á embargarnos las terras? Donchs nosaltres no hem fet mès que donarlos algunas pedras á compte.

A Andalusia fam.

Fam á l' Aragó.

Pèl resto d' Espanya comensan á badallar.

Y l' govern de n' Sagasta no fá res.

—Ah! Ell es aixis. Cobra fam y cálala t' á jeure.

Lo Sr. Rius y Taulet no 's cansa de cridar contribuyents al seu despaig, á fi de suplicarlos que paguin la contribució.

—Home m' asseguran que déu: consideri vosté que ab contribuyents que no paguin no hi ha govern possible.

Si jo fos contribuyent, respondria com en Carlos Altadill:

—Home per aixó mateix.

Carlos Altadill havia entrat en un escriptori, y tra-xà ab lo Principal, demandant-hi permis per ferlo re-baixar una miqueta.

Concedit. Hi aná l' fusté.

—Serri'l un través de dit, l' hi digué l' Altadill.

Y l' fusté l' serrá un través de dit.

—No hem fet res, digué en Carlos, un altre través de dit.

Y l' fusté torná á cerrarlo, y cinch ó sis vegadas tin-gue de fer lo mateix.

Lo principal:—Pero Carlos, si vá serrant lo tambo-ret d' aquesta manera, vindrà que no arribarà al escriptori.

En Carlos respongué:—Home, per aixó mateix. Per no arribarhi es que ho faig.

En Sagasta din que vol anar á la llibertat; pero que vol anarhi ab péus de plom.

D' aquesta manera es mol probable, que quan passi pél costat de la llibertat, l' hi dongui ab los péus de plom una trepitjada, que la farà anar coixa per tots los días de la sèva vida.

Son moltas las queixas que tenim de faltas en lo correu. Doném avis al Sr. Administrador perque se serveixi po-sarhi un remey lo mès prompte possible.

Per exemple lo correspol de Torroella de Montgrí; lo paquet de *Campanas* enviat al correu lo divendres dia 9 del corrent, no vá arribar á son poder fins lo dilluns dia 12.

—De qui es culpa aquest retràs?

Lo rector de Castellá recomená en un sermó que feu lo dia de Corpus que ningú tingües l' opinió liberal, perque l' serho era anar contra la ley de Déu y condemnarse.—Després digué qu' era necessari fer algun sant nou perque 'ls que hi havia eran ja vells y feyan fastich á l' Iglesia.

Això de que 'ls sants vells fessan fastich, no fá liberal, pero fá rector de Castellá.

L' IDOL DE MADRIT.

—Qui es que diu que avuy á Espanya marxém mal? Qui es que ho ha dit?

—aquest murri, ó bé 'ls enganya,

ó no ha estat may á Madrit.

—Fássim me l' favor de dirli que 's retracti incontinent,

ó sinó pot succeixi

un xasco al millor moment.

—Diguinli, si acas encara vol insistí en lo que ha dit,

que 'ns ho sostingui á la cara,

que vingui cap á Madrit.

—Aquí veurá desseguida,

donant vo'tas p'ls carrés,

que 'ls ha dit una mentida,

y ja no hi tornará mès.

—Quan ell vegi al famós Paco!

—Quan lo vegi tant garbós,

tant inteligenç, tant maco!

—No saben qui es aquest gos?

—No ho saben? Això no estranyo

que alsin tant sovint lo crit.

—Vaya un aträ! No 'ls enganyo:

—d' aquí neix lo seu neguit.

—Vels' hi aquí perque 's exclaman

remenant per tots cantons,

y suspiran y reclaman

ab parts y comissions!

—Es á dir qu' encara ignoran

que aquí 'ns ha sortit un gos,

que 'ls madrilenyos adoran

com un ídol portentós?

—Un sér que fá la delicia

de la invicta capital...

—Y no tenir cap notícia

de tant insigne animal!

—Ah, si 'l vejessin! Tant maco,

tant aixerit, tant garbós!

Vaja, si no han vist en Paco,

no saben lo qu' es un gos.

—Quan ell surt á la barrera

á saludá 'l sol naixent,</p

no sab lo que val un gos.

Tot l' ingenier de 'n Romero,
tota la sal de 'n Moret,
tot vè a convertir-se en cero
al costat d' aquest gosset.
Des de que la il·lustre bestia
ha aparegut pe 'ls carrés,
ja no 'ns hem pres la molestia
de ocuparnos de res més.
¿Qué vol dir la base quinta?
Tot això es malgastar tinta
per fer bè a algun afamat.
¡Qui no tingui pà, que 's penji
y acabarà 'l sufriment!
Mentre tant que 'n Paco menji,
Madrit ja queda content.
¡Tant intelligent, tant maco,
tant aixerit, tant garbós!
Hasta que un ha vist en Paco,
no sab lo que val un gos.

Es impossible descriure
lo gran trasbals que ha causat
en la manera de viure
de la nostra societat.

Desde 'l llit, un ja s' estira
escoltant si 'l gos se sent;
pe 'ls teatros, tothom mira
si 'l gos està allí present.

De Madrit, que altiu se deya
fins ara vila del os,
corra fà dias l' ideya
de dirne vila del gos.

Del palacio à la cabanya,
del mès gran al mès xiuet,
tot Madrit se desentranxa
per aquest animalet ...

¡Prenéunos pa. vi, tabaco!
¡Donguéunos conservadòs!
Pero... ¡no 'ns privéu de 'n Paco!
Tot, tot... ménos toca 'l gos.

C. GUMA.

URANT una de las passades sessions
lo diputat Sr. Ortiz de Zarate de
manà la paraula, y als pochs mo-
ments queya sobre 'l banch víctima
de un atach de feridura.

Lo telegrama deya:
«Inmediatamente se le dió una

sangria.»
—Ja sé qui l' hi ha donada.
—¿Qui?
—En Camacho!

Gangas!
Lo govern francés comprenen los grans mèrits de
'n Sagasta portant à bon terme 'l tractat de comers,
l' hi ha concedit la gran crèu de la Legió de honor.
¡De honor! Es à dir: 'l honor extranger.

Després una comissió de la Càmara francesa s' ha
negat à regoneix 'l crèdit que entre 'l govern es-
panyol y 'l francés s' havia convingut otorgar à las
victimas de Saida.

En vista d' això creyem qu' en Sagasta ab una gran
crèu de la Legió de honor, ne té poch.
¡Que se n' hi donga un' altra!
Una pèl pit y una per l' esquena.

Los amichs de 'n Moret volen obsequiarlo ab un
dinar de mil cuberts.
De manera que imitant als portuguesos podrém dir:

—Lo partit democràtic-dinàstic se compon de
quatre mil puas de forquilla.

Lo duch de la Torre se 'n ha anat à Andalusia.
Com que à Andalusia are com are hi ha fam, hem
de creure una cosa:
Que 'l general Serrano se 'n ha anat à fer gana.

A Madrit se celebren actualment varias exposicions:
la de flors y plantas, la de animals, la de belles arts,
la pedagògica.

Encara n' hi ha un' altra: y es la exposició de 'n
Sagasta.

En Sagasta s' exposa à quedarse sense ningú.

Ha dit en Sagasta que si arribava à establirse 'l
Jurat à Espanya, ell emigraria à l' Àfrica en busca de
tranquilitat.

Quan tanta por demostra en Sagasta pèl Jurat, sen-
yal que alguna n' ha fet.

Pèl demés si vol anar-se'n a l' Àfrica consti que no
'ns farà més que favor.

Jo soch capás de comprar una barca y transpor-
tarlo de franch.

—Ala, Sr. Sagasta ¿qué 's vol embarcar?

Si puja en Cànoves l' hi recomaném que per res
del mon declarí cessant al governador civil de Bar-
celona, Sr. Moréu.

Encara que fusionista, consti que per governar al
sistil conservador no n' hi ha un altre.

Figürinse que 'l diumenge passat los federals cele-
bran un dinar á ca'n Martin en obsequi del Sr. Valè-
s y Ribot.

Lo governador ab l' excusa de que no l' hi han
demant permis clava una multa de 135 pessetas al
duenyu del restaurant.

—¿Que tinch que veure jo ab los que menjan y
brindan? diu lo fondista.

—Pàgui y recorri.

En vista d' això haurém de formar un partit que
surti à la defensa del dret de dinar y de sopar a l'
hora y en la forma que 'ns dongui la gana.

Jo ja ho veig los fusionistas son aixis. A n' ells se
'ls acaba l' arrós, y no poden veure que 'ls altres ne
menjin.

Tot ho volen per ells.

Ha mort lo duch de Osuna.

Veig en un periòdich qu' aquest senyor era tres ve-
gadas príncep, nou vegadas duch, nou vegadas comp-
te, déu vegadas marqués y déu vegadas gran d' E-
spanya.

Si per gran d' Espanya s' enten l' home que té nou
pams, resulta que 'l duch de Osuna, sentne déu veg-
gas, devia tenirne noranta.

Y à pesar de tot davant de la mort entre un gran d'
Espanya y un petit d' Espanya no hi ha més diferen-
cia sinó que aquell s' ha de gastar més quartos pèl
bagul.

S' ha constituit una junta de diputats per defensar
la protecció à l' arrós de la Península.

Per la província de Tarragona ha sigut designat en
Pere Anton Torres.

¡Qué be l' han conegit!

«Siendo sagastino entero
ya le nombran arrocero.»

Traduixeo literalment de un periòdich de Madrit:
«Lo Liberal publica un llaç article donant compte
del últim esbalot promogut à Paris pels estudiants y
diu entre altres coses:

»Grups d' estudiants se dirigiren al jardí del Lu-
xemburgo pera continuar l' expulsió dels Alfonsos.

»Aquests Alfonsos son uns tunos que 's dedicen à
exploitar à las donas dolentes. ¡Vaya un nom, que 'ls
hi han donat! ¡Vaja, que 'ls francesos ab això de treure
motius son de la pell del dimoni!

»La veritat, es que aquí à Madrit també hi ha molts
Alfonsos qu' expulsar...»

Se parla de una escena bastant pintoresca.

En una casa gran de Madrit, davant de una persona
molt elevada se troben casualment un jove que no té
pare, perque aquest vá ser mort en un desafío y 'l seu
matador.

Lo jove se 'l mira, 's torna groch, y agafant lo que
l' hi vè a mà —era un respall,—l' hi rebat entre cap y
coll.

—¿Qué has fet? l' hi preguntan. Pero 'l jove no
respon.

Nosaltres ho dirém: aquest jove ha tractat los agra-
vis antichs pèl sistema Raspall.

L' altre dia à Madrit ván agafar à un lladre de re-
llotjes y entre altres papers se l' hi vā trobar un nom-
brament de individuo de la policia.

—¿Los estranya?

Donchs calculin que aquest fulano potser se figurava
que 'ls rellotjes dels altres eran criminals y natural-
ment los agafava y 'ls posava presos à la sèva but-
xaça.

Cada hú enten las cosas de la manera que l' hi
convè.

Un periòdich compara à n' en Sagasta que maltrac-
ta als seus antichs companys, ab un domador de
leons.

No es mala la comparació.

Sobre tot considerant que un dia ó altre l' hi succe-
hirà lo que à tots los domadors: los llaons se 'l men-
aràn.

Una senyora que 's pinta y 's compon la cara se re-
tirava del tocador.

La sèva filla, nena de cinqu anys, al veure dos pe-
tits postissos negres sobre 'l marmol, vā dir:

—Mamá, mamá, mira que s' ha descuidat las ce-
llas.

Pèls dias en que se celebrava 'l centenari de Cal-
deron, vaig sentir à una senyora que deya:

—¡Calderon! ¡Calderon! Ja fà molt temps que 'n
sentó a parlar... Déu ser molt vell ipobre home!

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Nu-vols.
2. ANAGRAMA.—Maig-Magt.
5. TRENCALLOSAS.—Castelltersol.
3. GEROGLÍFICH.—L' unió fà la forsa.

Han endavatinat totas 's solucions los ciutadans Loló y
Mimí, Quatre quartos, Salom y Nás de profit; n' han en-
davinatades 3 Enrich Calaf y D y Papallona y M.; 2 Pau
dels Elàstichs y 1 no mès Tony Grice y Nicodemus.

XARADA.

A la tres-dos de Moncada
veié la Total fà un més,
y encar que quarta doblada
es tant tres-quart y agraciada
que 's casa ab en Hu-dos-tres.

LLARCH Y PRIM.

MUDANSA.

Vaig trobá à dins de una tot
à la Tot tota total,
qu' esperava al seu ricot
lo germà de D. Pasqual.

Loló y Mimí.

ROMBO.

• • •

Omplir los pichs ab lletras que vertical y horisontal-
ment digan: Primera ratlla: una vocal. Segona: lo que
molts volém. Tercera: un poble de Catalunya. Quarta:
una classe de fusta. Quinta: una consonant.

UN CATALÀ.

CONVERSA.

Ramon «sabs que hi vist una cosa que no sè de
qui es?»

—Tèva si es lo que 'm penso.

—També podrà sè...

—Barrina que are acabém de dir nom y apellido.

FABRICANT DE FREIXANET.

GEROGLÍFICH.

Perla

PRIM

era

L

AMADEO

×

Lluisa

J. PLANAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat zaradas ó endavinalles dignas d' insertarse 'ls ciutadans Loló y Mimí, Pau Sala y Un Tapé y F. de T.

Las demés que nō s'mencionan no 'ns serveixen, com y tampoc lo qu' envian los ciutadans G. A. R., Noy de profit, P. A. Guardiola, M. Saronellas, J. Brut, Xich de las B., Pep Trompetaire, Maria Coll y Ll. Pujol y V.

Ciutada F. Queraltó y Ros: Insertaré lo logogrifo.—E. Posadas: Idem: trencallosas.—A. D. Pont de l' Armentera: Tenen de tenir present que 'ls conservadors van deixar una llei sobre l' assumptu la qual encare no l' han derogada 'ls fusionistes. Per lo tant la millor manera es no anarlas a veure les professons.—Un Tapé y F. de T.: Insertaré lo que 'ns envia.—Loló y Mimí: Idem un quento.—Papallona y M.: Publicaré dos ó tres combinacions de lletras.—Quatre quartos: Idem un logogrifo.—Corradó Llagosterench: Idem alguns extrems y 'l quento.—C. C. Hi anira 'l problema.—Pepet Gori: Idem geroglífich y acentigrafia.—Pep Trompetaire: Hi anira 'l rombo.—Llarch y Prim: Idem sinonimia y logogrifo.—Sa-
lom: Idem trencallosas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj. 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

